

HØJESTERETS DOM

afsagt mandag den 21. december 2020

Sag BS-5850/2020-HJR
(1. afdeling)

Vejdirektoratet
(advokat Sarah Jano)

mod

A
(advokat Jens Jacob Halling)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Randers den 10. januar 2018 (BS-1048/2016-RAN, tidligere BS 6-505/2016) og af Vestre Landsrets 13. afdeling den 14. oktober 2019 (BS-4545/2018-VLR).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Thomas Rørdam, Jens Peter Christensen, Hanne Schmidt, Oliver Talevski og Jørgen Steen Sørensen.

Påstande

Appellanten, Vejdirektoratet, har påstået stadfæstelse af byrettens dom.

Indstævnte, A, har påstået stadfæstelse af landsrettens dom.

Anbringender

Vejdirektoratet har supplerende anført navnlig, at vejmyndigheden efter vejlovens § 8 er forpligtet til at fjerne beplantning på offentlige vejarealer, når trafikforholdene kræver det. Efter lovens § 87 kan vejmyndigheden endvidere kræve, at vejens naboer f.eks. fjerner træer og anden beplantning, når vejens vedligehold eller hensynet til færdslen gør det nødvendigt. Disse regler må indebære, at vejmyndigheden ikke over for naboer til offentlige vejarealer kan ifalde erstatningsansvar for fjernelse af beplantning på sådanne arealer. De gener, som

A påberåber sig, er i realiteten en mistet fordel, som ikke værnes af de naboretlige regler.

A har supplerende anført navnlig, at det forhold, at der er tale om fjernelse af beplantning på Vejdirektoratets ejendom, ikke udelukker, at der foreligger erstatningsansvar. Konsekvensen af Vejdirektoratets synspunkt er, at en offentlig ejendomsejer erstatningsfrit kan foretage meget væsentlige forandringer på sin ejendom med store gener for naboerne til følge, mens en privatperson i samme situation vil være erstatningsansvarlig. I den foreliggende sag har fjernelsen af beplantningen ført til betydelige gener i form af indblik fra tilkørselsrampen. Der er ikke kun tale om en mistet fordel.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

Til brug for Vejdirektoratets ombygning af et vejkryds på ...vej i Y-by blev der i 2012 eksproprieret et stykke jord på As ejendom. I den anledning tilkendte Taksationskommissionen for Nord- og Midtjylland ved kendelse af 25. maj 2012 A 61.000 kr. i erstatning for arealafståelsen. Som led i den nævnte ombygning blev en tilkørselsrampe fra ...vej til motorvej X udvidet, og i den forbindelse fjernede Vejdirektoratet en del af beplantningen på et offentligt vejareal mellem rampen og As ejendom. Ved kendelse af 4. september 2015 tilkendte taksationskommissionen som følge heraf A 100.000 kr. i erstatning for indbliksgener.

Sagen angår, om A er berettiget til den sidstnævnte erstatning.

Erstatning for indbliksgener

Højesteret tiltræder, at Vejdirektoratet kan kræve tilbagebetaling af det beløb, som taksationskommissionen har tilkendt A for indbliksgener, hvis han ikke er berettiget til erstatning for disse gener.

Ved den oprindelige ekspropriation i 1967 til brug for anlæg af motorvejen blev den daværende ejer af As ejendom, B, tilkendt erstatning for bl.a. "samtlige ulemper", herunder "hegns- og haveforstyrrelse". Det er uklart, om disse udtryk dækker over, at der i den forbindelse også blev ydet erstatning for indbliksgener som følge af trafik på motorvejsanlægget. Det må imidlertid lægges til grund, at B ikke i forbindelse med, at motorvejen i 1971 blev taget i brug, rejste krav om erstatning for sådanne gener, og Højesteret finder herefter, at der med den tilkendte erstatning må anses for at være gjort op med indbliksgenerne fra motorvejsanlægget, således som de forelå på daværende tidspunkt.

A kan efter det anførte ikke kræve erstatning for indbliksgener svarende til dem, der forelå i 1971, da motorvejen blev taget i brug. Dette gælder, selv om

der efter anlæg af motorvejen kom en beplantning til, som i mange år skærmede for indblik til hans ejendom fra tilkørselsrampen, og som blev fjernet som led i etableringen af det nye vejanlæg, herunder udvidelsen af rampen.

Det må lægges til grund, at de indbliksgener, som beplantningen skærmede mod, da det nye vejanlæg blev etableret, som følge af øget trafik var større end i 1971. Beplantningen stod imidlertid på offentligt vejareal, og Højesteret finder, at vejmyndigheden i en sådan situation som det helt klare udgangspunkt kan fjerne beplantningen, uden at naboer til det pågældende areal kan kræve erstatning for ulemper. Der er ikke grundlag for at fravige udgangspunktet i den foreliggende sag, hvor de yderligere indbliksgener, som med fjernelsen af beplantningen er påført A, ikke overstiger, hvad han med rimelighed har måttet påregne som led i den almindelige samfundsudvikling på trafikområdet.

Med denne begrundelse stadfæster Højesteret byrettens dom.

Sagsomkostninger

Under hensyn til sagens karakter og forløb finder Højesteret, at ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for byret, landsret og Højesteret til den anden part.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom stadfæstes.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for byret, landsret og Højesteret til den anden part.